

عنوان مقاله:

چگونگی بهره گیری از زمینه های بایوفیلیک در راستای ارتقای کیفیت زیستی در کلان شهرها

محل انتشار:

ششمین کنفرانس ملی پژوهشهای کاربردی در مهندسی عمران، معماری و مدیریت شهری و پنجمین نمایشگاه تخصصی انبوه سازان مسکن و ساختمان استان تهران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

محمدامین طاهری - کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی

سینا جان فروز زاده - کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه سوره

خلاصه مقاله:

مقوله ی فضاهای شهری و عمومی در کشورهای در حال توسعه به عنوان یکی از اصلیتترین مسایل پیش روی متخصصان طراحی شهری و شهرسازان قرار دارد؛ از این جهت که گرایش روز افزون به صنعتی سازی و افزایش تراکم جمعیت، سبب تغییر چهره کلانشهرها شده است و این مطلب بر روابط اجتماعی و تعاملات انسانی تأثیری گسترده گذاشته است. از این رو رویکردهای عدیده‌ای در این میان سعی در برقراری صحیح رابطه ی انسان با محیط داشته اند که از بین آنها رویکردهای طراحی طبیعت گرایانه با اقبال بیشتری مواجه شده که یکی از آنها معماری بایوفیلیک است. معماری بایوفیلیک در حقیقت از شاخه های معماری سبز است که اهداف آن معطوف به افزایش کیفی فضاهای معماری به وسیلهی برقراری روابط و ادراکات حسی انسان با طبیعت است و از طریق معرفی الگوهای کالبدی در پی پاسخی برای افزایش سطح کیفی فضاهای نامطلوب است و اینگونه به نظر میرسد که دستیابی به الگوهای آن میتواند در محیطهای شهری، و متعاقب آن بر روابط انسانی کلانشهرها تأثیر مثبت داشته باشد

کلمات کلیدی:

کلان شهر، معماری بایوفیلیک، تعاملات محیطی، تعاملات اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/927799>

